

[מרגש: הנב רחל הבר תח' אשת הרוב אברם ישעיהו הבר ציל בפרקיו יומן מחיו ארוכי המעש]

החולמים", והודיעו אודליה בנסיבות שבת, לאחר שלוש שבות בלבד של עבודה במחלקה. לא הפטצנו בה שתהייאר, ראיינו עד כהו היא סובלת והבנו שהרבנים מורכבים ואני נתינט לפתרון. היא עוגה את בית החולים והקرع המשפחתי היה מיידי ועצום. אודליה עברה ימים לא פשוטים.

לויינו אותה ביום ההם תוך שאנתנו עושים כל השתדרות מעשית בעבורה. נושא השתדרות מרכיב CIDOU משני חלקים - מעשי ורוחני. בעלי, נכנס לעבי הקורה, יום שיחות ופגישות עם אנשים הקשורים למיצricht, ברור לגבי מקומות העבודה מותאמים ויצא מגדרו על מנת לחפש לאודליה מקום עבודה חילופי. יחד עם זאת הוא פעל גם במישור הרוחני. אני זכרת את הימים הוא בו החלט על נסעה לבני ברק, לאחר תיואם, עלה על אוטובוס קו 400 ונסע היישר לרוחוב רשב"ם, למשכנן של רשבכבה ג' מרון. שר התורה הגאון ורבי חיים קניבסקי צזוק". הוא ספר לרבי חיים על אודליה. על המשדרה שהיתה לה, על ההשענה העצומה שהשקיעה בלימודים ועל ההחלטה לותר על הכל כדי להדר בשמרית השבת.

זאת הייתה אחת הפעמים היחידות בהן ראה את רבי חיים מתרגש ממש. גם מוקרכיו שהוא בחדר באותה עת, העידו כי מזמין לא ראו את הרב מתרגש כל כך. "יהי ורצון שהוא תמצא בהקדם מישראל במקום שמקפידים שם על שמירת שבת ושיד יזמין לה את דיזונה ההגנו בקהלות ובמהירות". אמר הרב. בעלי הופתע והתרגש. הוא בכלל לא בקש עבור אודליה ברכה לעניין הזיווג. על אף שבגיללה לא צער אודליה הייתה וקוקה מאד לרברכה זו, והוא עולם שלח לה אותה באופן שמיימי.

בדרך חזה צלצל אליו ומספר לי על הביקור בהתרוגשות עצומה. יחד העלינו את אודליה על הkop ובעל פירט לפרוטות קטנות את מה שהיא שם. ספר על ההתרוגשות של רבי חיים מנומרות הנפש שלה ועל הברכה הכפולה שהעניק לה.

וזמן קצר חלף. אודליה קיבלה משרה מעולה בכית חולים במרכז הארץ בו מוקפים בענייני הלכה. קללה כבמומרה, היא שובצה במחלקה שחלהמה ושאהפה לעבודה. והקرع המשפחתי התאחה לאיתו. אבל זה לא סוף הסיפור, שביעות ספורים לאחר מכן, אודליה מצאה את דיזונה ההגנו וחכה להינשא ולהקם בית של תורה כפי שייחלה והתפללה כל השנים.

זה שומרה את השבת והשבת גמלה לה בכל כפליים.

כי אשمرة שבת - כל ישמרנו

בטוו הקודם סיפרתי על אודליה - בחורה מקסימה שהתארחה בביתנו לשעות השבת. באחת השבות סיפרה כי לא מזמן סיימה את לימודי הסיעוד והתקבלה לעבודה באחד מכתבי החולים במרכז הארץ. כתה, האחות האחראית משבצת אותה במסורות שבת שמשורדים מונגה לבצע גם פעולות שאין בגדר פיקוח נפש. וכאשר היא מסרבת כויסים עליה מאריך (חשוב לצוין, שהסיפור התרחש לפני שנים רבות). בכל המרכזים הרפואיים מכון רב אשר מפקח על המצב ומיציאות קיצונית כל כך אינה קיימת).

בשעה מאוחרת נפרדנו מאודליה, כאשר בעלי ביקש ממנה לשוב בזוכה שבת ולפרוש באונני את שאלותיה המעשיות באופן מפורט. "אכם איתון לפסוק הלהה ואנסה לבירר את הסוגיות אחת לאחרת. מה מותר ומה מיותר, מה אסור ומה אפשרי", הבהיר.

אודליה נרגע מעט. בכווצאי שבת, לאחר שערכה רשותה מפורטת של שאלות ובהיא להוביל בכדי שיבירר את פרטנותה, פנה אליה בעלי: "התופה הזאת תחולף בעזה, היא תהפוך לפיסת היסטורייה בחירות". אמר לה, "עכשו תנסי להירגע ולבדק איך את יכולה להירגע ולתפקר באופן מיטבי בחיי היום. תזכיר כי לפום צערא - אגרא, את מתמסרת לשמנית שבת וברוא עולם לא ישכח לך את זה".

אודליה הנהנה וקיבלה. יחד ניסינו לראות איך בamoto ניתן יהיה להתנהל בבחת מול האחות הראשית ונם מול המשפחה, לעמוד על העקרונות מבילו להתגנזה, לבדוק כל עניין תוך שמירה על שלוחת הנפש. "ובכל זאת, אני לא יודעת כמה ומין אוכל להמושך כך", אמרה אודליה לבסוף.

בעלי והבטיח לנסתות הכל כדי לעזור לה באופן מעשי. יוד בום ראשון בוקרdag בעלי לשוחח את השאלות לפסוק הלהה לספק לה תשיבות. הביעות היו אכן סבוכות וקשה אך בסופו של דבר לאות מהן קיבל פסק ברור. שבת עברה ואחריה עוד אחת ואודליה וב הופעה בכתנו אפורה פנים. "די, אני לא מסוגלת יותר!" אמרה בתסכול. "איך אפשר לעבד

במקום שאין בו כלל צביוון של שבת? איך אפשר לעבוד במוקם שורומיים בו את קדושת היום?!".

"אני עוחבת את בית

